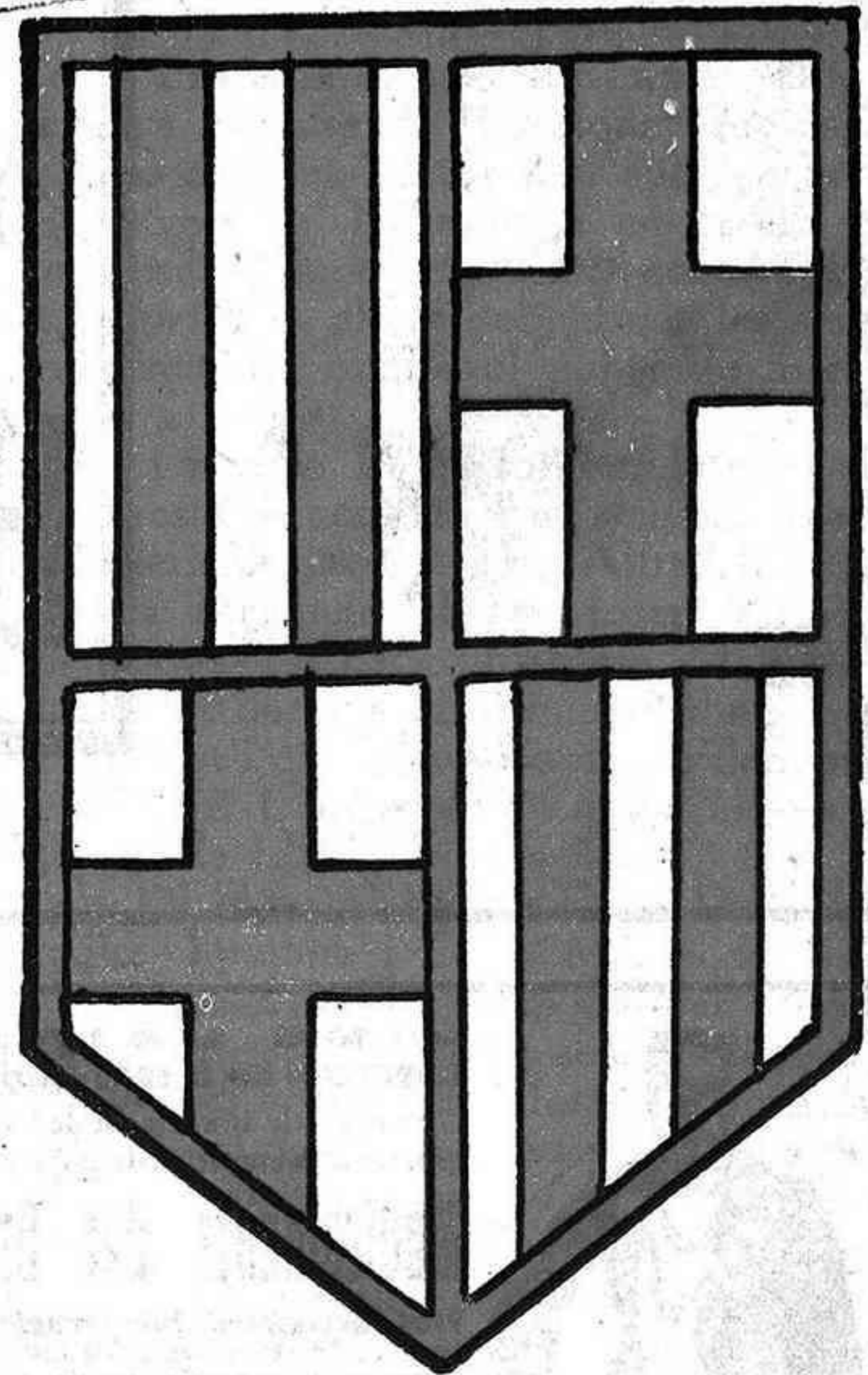

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

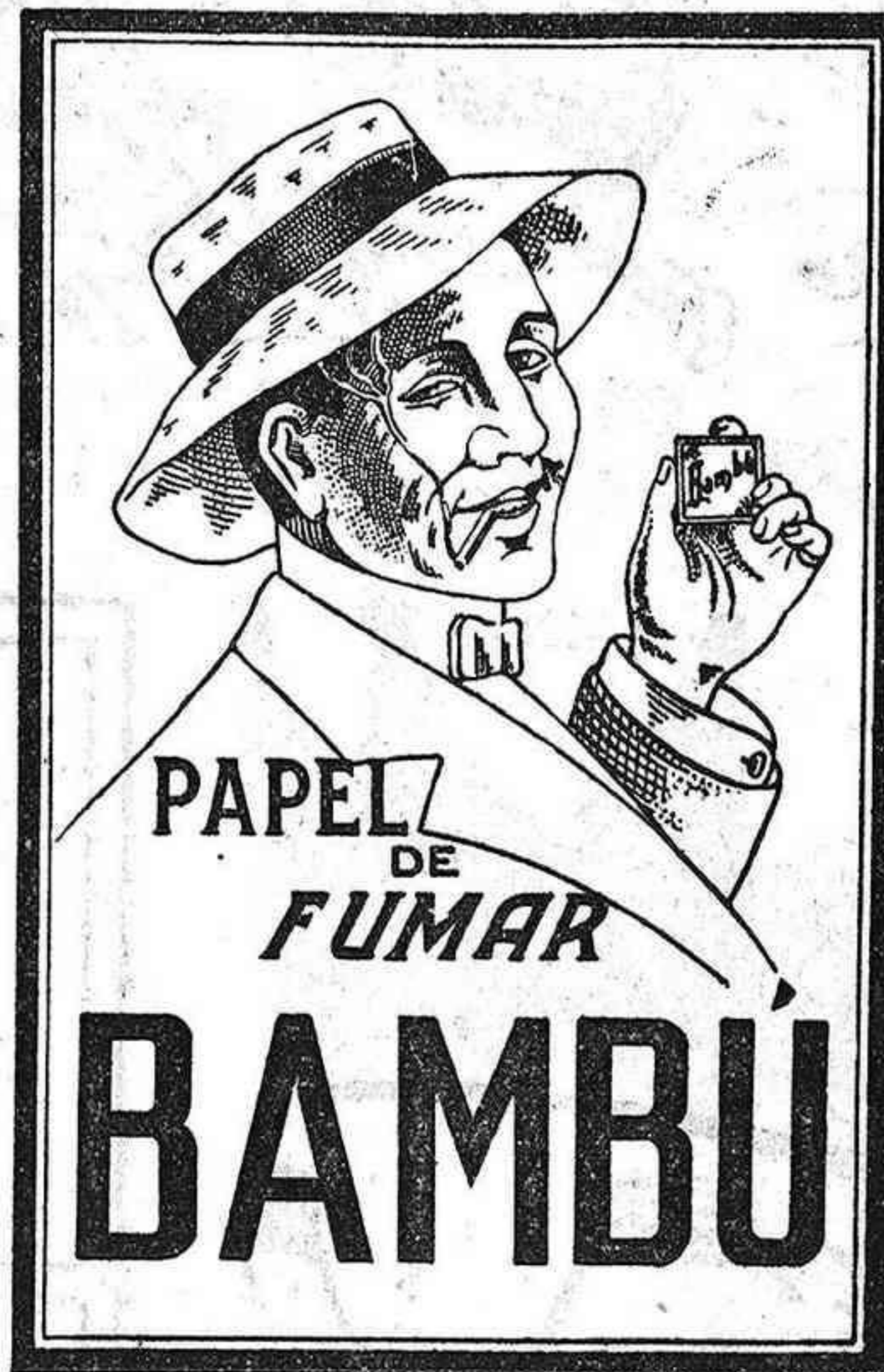

PERTANYA A LA PROTECCIO
L'ATENEU BARCELONÉS

Santificar les festes

L'Excm. Sr. Alcalde de Barcelona anant a dir la missa de sufragi de l'ànima electoral.

opa

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa
 Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floncos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vels a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquèix a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROXYL
 Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la **NEURASTENIA**, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produce plú riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològics del Dr. W. Dufrem
 Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telefon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20

BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

La Beneficència Municipal en mans dels senyors de Sant Vicenç de Paül

LS temps d'Esquerra Republicana de Catalunya han estat facilíssims per als senyors que, com els gats, cauen sempre de quatre potes, drets.

L'Esquerra Republicana de Catalunya ha semblat tenir una feblesa complaent amb els polítics que han passat per tots els partits, amb els homes vinguts dels partits oposadíssims.

Quants ex-cacics de poble, que havien pertangut a la Unió Patriòtica, són avui cacics enrolats a l'Esquerra Republicana! Quants senyors de dretes tenen les portes del partit esquerrà més obertes que no les havien tingudes en el seu!

No debades els més fermes representants de l'Esquerra Republicana de Catalunya es cauen, fan batejar i confirmar els fills canònicament, s'enterren després d'haver confessat i combregat. Senyor Manuel de Montoliu: ¿no li sembla que aquesta persecució tan greu i tan aferrissada que diuen que es fa a l'Església és més soroll de trons que no autèntica realitat?

Volem parlar de la Beneficència municipal en mans dels senyors de Sant Vicenç de Paül. I ja es pot veure que no es persegueix tant l'Església quan se li dona la facilitat de fer bé als correligionaris, de fer adeptes i de fer guerra als enemics amb cabals abundosos sortits d'un Ajuntament republicà.

Abans, la Beneficència municipal tenia 10.000 pessetes l'any, en conjunt. Ara té 10.000 pessetes per Districte.

En cada Districte es volgué fer una Comissió composta d'un obrer, d'un industrial, d'un propietari, d'un comerciant, etc., perquè atengués degudament i amb coneixença els pobres de la barriada. Una cosa és voler i l'altra fer. La Comissió resultà composta dels caritatius i connotats senyors de sempre, i aquests senyors, com sembla lògic entre esquerrans republicans, resultaren ésser els senyors clericals del camp contrari, perfectes models de la burgesia a la qual aspiren els nostres més conspicus homes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Comitè del Districte IV el componen gent tan peludament clericals i partidistes com els senyors doc-

tor Josep Barjau, Josep Barba, Frederic Camp i Llopis, Francesc Suàrez i Bravo, Jaume Sust i Mir, Gabriel Tomàs i Tous, Josep Vilallonga i Casanyes. Es reuneixen els dijous a dos quarts de vuit al domicili del doctor Barjau. No permeten que l'individu enviat pel Comitè Central sigui informat. Persones que han estat socorregudes ens han dit que ho foren perquè pertanyen a les Conferències. Proveeix de pa, carn, arròs, al Comitè, la Cooperativa Popular de Barcelona, que és la que serveix els bons de Sant Vicenç de Paül i els bons del Bisbat. Els senyors del Districte ja no poden fer caritat fins a l'octubre per haver esgotat la consignació. I ara estiuegen i esperen la glòria del cel que les seves bones obres mereixen, en qualsevol poble de mar o de muntanya.

El Comitè del Districte III el formen lliguers de «quiquireu» i cresta brandant. Els senyors Josep Agell i Agell, Frederic Amat i Arnau, Alfred Llorenç i Castellví, Francesc Busquets i Prats, Josep Virgili i Estruch, Josep Torras i Filata, Joaquim Moraga i Icart. Tots gent de peç que deu distribuir el diner municipal en nom de Crist i del senyor Cambó, i demanar també en nom de Crist i del senyor Cambó als socorreguts que votin per la Lliga.

En el Districte IX hi ha el senyor Enric Delhom i Echenique, Eudald Obradors i Gaig, Miquel Ribes i Pellicer, Magí Santmartí i Bosch, Josep Cararac i Mauri, Baptista Ferrer i Estublier. Aquests senyors han donat socorsos a 32 pobles dels quals 5 foren recomanats pel senyor Dencàs, 2 pel doctor Aiguader i la resta per la Lliga, caritat municipal política.

En el Districte I hi ha els senyors Joan Domènec i Joanic, Gaspar Garcia i Calabuig, Josep Alomar i Ubac i Miquel Pujol. Fa sis o set setmanes que no s'han reunit.

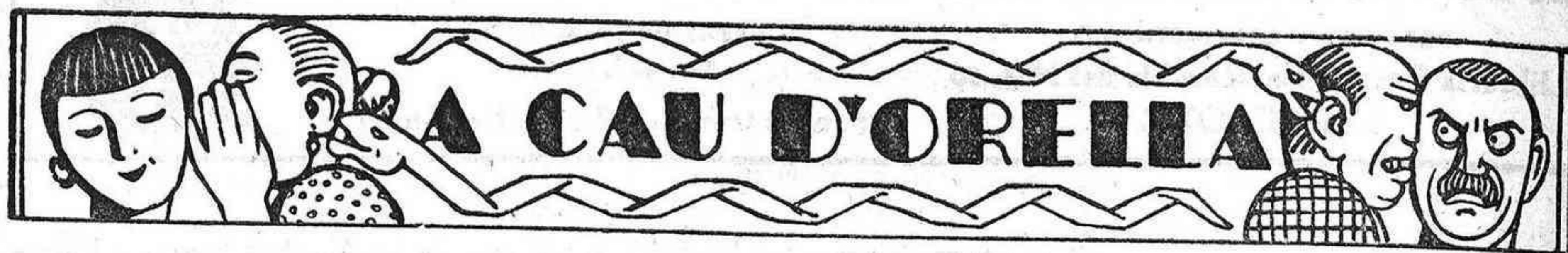
Deixem els altres Districtes per no allargar-nos, i perquè són formats per la mateixa gent, amb els collars mateixos.

I així va la Beneficència municipal, que abans gastava 10.000 pessetes i que avui en gasta més de cent mil, Beneficència al servei dels organismes de dreta i posada al servei d'Entitats que rebutgen per indesitjables, els qui no es confessen, ni combreguen i no els voten. Eminents senyors Esteves agafen fama de cor dolç i d'influent amb els cabals de la ciutat. I això no fóra res, si la caritat es practiqués com a caritat i no com a arma política, si els socorreguts ho fossin com a pobres de Barcelona i no com a socis de les Conferències de Sant Vicenç de Paül.

Però la culpa no és d'ells. Es d'aquests dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya que s'allunyen del contacte amb correligionaris i tenen com a suprema distinció el semblar-se amb els caritatius i devots burgesos del partit de davant.

¿Quants són els enriquets polítics de la situació actual que sospiren per una tranquil·litat lliguera i per a poder arribar a fer les caritats a espatlles dels altres i en benefici propi?

S'ha parlat molt de revolució abans i després del 14 d'abril de 1931, però la revolució encara s'ha de fer.

EL SENYOR ALCALDE I LA COMARCAL

Sembla que el doctor Aiguader està amb complet desacord amb la Comarcal.

La Comarcal acordà que s'aprovesin els plans de les noves línies d'autoòmnibus. Fa ja dues setmanes que l'informe del cap dels lletrats dorm al calaix de la taula del doctor Aiguader.

Abans de celebrar-se la sessió municipal passada, correu el rumor que el senyor Vachier volia interrogar l'alcalde sobre aquest afer. El doctor Aiguader no va compareixer a temps a la sessió.

Es diu que el doctor Aiguader és un ferm tramviòfil. Després de l'automòbil de la ciutat, no deixa d'èsser un bon vehicle.

La Comarcal és autoòmnibusera, i volem creure que també ho seria si no s'apropessin eleccions.

¿Què passarà en aquests darrers combats, desinteressadíssims, entre

partidaris dels tramvies i de les noves línies populars d'autoòmnibus?

PLANYS DEL SENYOR GOVERNADOR I PLANYS DEL POBLE

El governador es plany sempre de la poca col·laboració per part del públic a l'agafada dels atracadors. En un dels darrers atracaments, el robatori frustrat d'una caixa de cabals a l'estació de Sant Andreu, el senyor governador feia aquestes declaracions: «Es de plànyer l'actitud del públic. Es clar que els malfactors podien disparar llurs armes i ferir o matar algú, però, etc. ...»

Senyor governador: ¿sap què contesta el públic quan llegeix les seves declaracions, demanant heroïsmes?

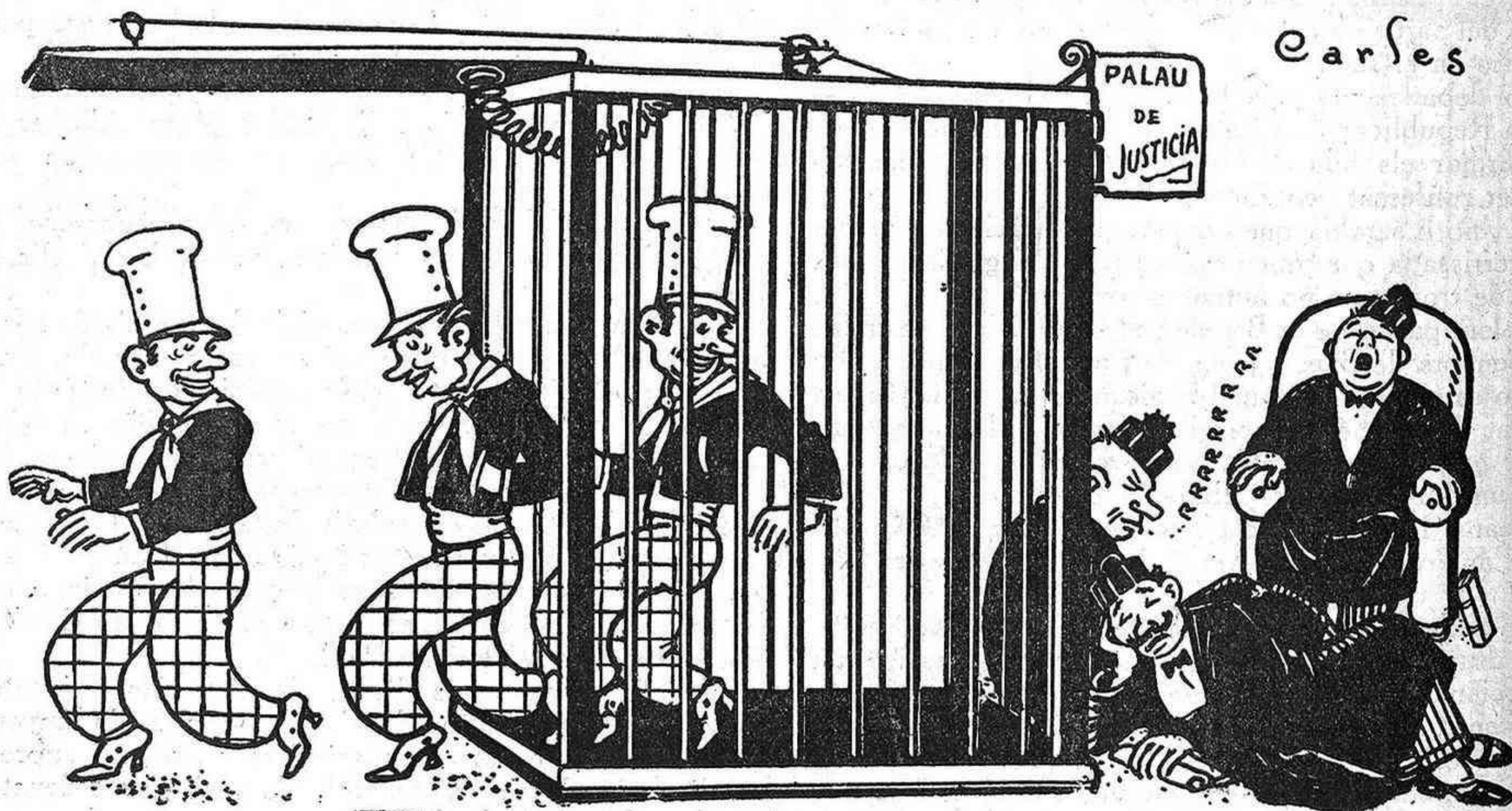
—«En tots els atracaments es troben notes de premsa com aquesta de l'«Oro del Rhin»: «L'agafat Adolf Bellano estigué complicat en el cèlebre atracament de la Fonda del Ferrocarril, davant mateix del Govern civil, i fou reconegut per

molts testimonis. Sembla que està reclamat per altres atracaments...») I el tal Bellano se la campa tranquil·lament i segueix atracant.» Quan la Justícia és tan lleugera, quan es converteix Barcelona en paradís dels criminals, quan es pot dir dels Tribunals barcelonins el que en va dir el diputat senyor Comorera, quan es pot fer tan impunement d'atracador, ¿pot demanar-se al ciutadà barceloní que no reuli davant d'unes pistoles i que exposi la vida?»

I ca, senyor governador!

No volem dir que no ho faci! No serem nosaltres els qui fem oblidar als ciutadans els deures cívics. Però comprenem que mentre subsisteixi aquesta cosa misteriosa que fa que un atracador passi per les presons un parell de mesos i torni tranquil·lament al carrer a robar i matar, no es pot demanar al poble que no tingui por d'un tret i que exposi la seva vida.

Sembla que la Justícia de casa no més és admirable per als criminals!

¡Ay, què gracia tiene esta ratonera, que salen las ratas de cualquier manera!

(Música de la Granvía)

EN AQUESTS TEMPS DE CALOR

El poeta futurista italià, senyor Marinetti, tan admirat pel nostre Sàncnez-Juan, cada dia se n'inventa de noves.

Ara l'ha donada per revolucionar la cuina i ha creat la gastronomia futurista.

Aquesta cuina és una meravella i, un dia sí i cinc dies no, aniria bé per als estòmacs dels nostres polítics, tan castigats pels abundosos àpats que han de fer. Sobretot en aquests temps de calor, quan les digestions són lentes.

Marinetti s'ha empescat uns dinars astronòmics, i unes sopes zoològiques, i uns clavells a «la broche», i uns entreteniments intuïtius, que enamoren.

Ja veiem la cara que posaria el gastrònom senyor Comes si li servissin un plat de flaire de marduix a la patarrellada!

Figureu-vos com conservarien els nostres diputats i regidors la «línia» si els servissin un menú futurísticament marinettià com aquest: «Sonoritats (això com aperitiu). Després: Arquitectura gastronòmica. Intermedis aero-olfactius. Meteors alimenticis. Síntesi astral. Repartiment de sabors. Vins de roses posades al sol. Cors estimulants (una cosa així com el «Remena, nena, a l'hora líquida»). Ous divorciats i pa de pessic elàstic...»

Votem perquè s'instaurin els menús futuristes en els banquetes diaris dels nostres polítics, i que s'inaugurin en l'àpat homenatge que es diu que es prepara al regidor Santamaria.

Ja ens sembla oir l'alludit i proper homenatge: «Caray, eso es la caraba!»

Al que nosaltres replicaríem: «La caraba és això i és allò altre...»

EL «NAUTIC EXPERT»

El polític francès, senyor Aristides Briand, un dia va batejar un gosset del Japó que havia comprat l'esposa del ministre de Colònies de França.

Es tractava d'un magnífic gosset de pèl sedós i d'un esguard gairebé humà, a força d'intel·ligència. El senyor Briand li va dir «nàutic expert» perquè el gosset no deia res i donava la impressió de saber-ho tot.

L'anècdota fou recordada per un

amic amb motiu de la darrera planxa del ministre de Marina, senyor Companys. El senyor Companys signa Decrets sense adonar-se de l'abast que tenen. Es tracta d'una valoració de traspàs de serveis que perjudica a Catalunya extraordinàriament.

L'amic proposava batejar el senyor Companys amb el sobrenom de l'«inexpert nàutic». Quan l'afer Bloc, el sorprengueren, car no sabia francès. Ara, no s'adona de l'abast d'un Decret i signa contra Catalunya. I això als quatre dies de Ministeri!

L'«inexpert nàutic», a l'inrevès del gos batejat per Aristides Briand, dona la impressió de parlar molt i de no saber de què parla.

«HEU VIST L'EDITORIAL DE L'OPINIÓ?»

Fa uns quants dies que «L'Opinió» publica editorials «sensacionals».

Els editorials de «L'Opinió» no són sensacionals pel que diuen, car diuen poqueta cosa. Són sensacionals perquè van marcant l'allunyament del grup Lluhí dels homes que actualment fan de guies a l'Esquerra Republicana de Catalunya.

—¿Heu vist l'editorial de «L'Opinió»? Fins tira contra Macià!»

El sensacionalisme dels dits editorials és l'avenç que van fent els qui un dia reben, acotant el cap, una picada de dits, i l'altre dia accepten una admonició, i l'altre dia diuen amén, i parlen de la compenetració dels components d'un partit, quan es veu clarament la rancúnia que existeix entre els uns i els altres. Ja malparlen de Macià, els que han pujat i s'han fet a l'ombra de Macià, els que foren un dia, mentre anaven ben eixancarrats en el matxet, els apologistes més electitzats del Cap suprem de la Generalitat de Catalunya.

I el bo del cas és que els de «L'Opinió» tenen la raó.

Com la tenim tots els qui, esquerrens fins al moll de l'os, hem protestat contra els confusionismes de l'Esquerra, contra les seves lluites individuals, contra les seves immoralitats polítiques, contra la preponderància de les mediocritats absolutes que la componen, contra el seu no fer res, contra els seus egoismes fortament «enxufats».

I que en les nostres protestes

d'esquerrans autèntics també, i per força, hi hem hagut d'incloure els del grup «L'Opinió».

Avui, que no xuclen com voldrien, protesten. Però ahir...

Ahir no hi havia cap diferència, quan no sigui en contra del grup, entre els actuals protestataris de «L'Opinió» i els presents refusats.

Dol que la virada de «L'Opinió» sembli que és únicament afer de posició cobejosa i d'ampla menjadora.

QUI ENS VOLDRA ACLARIR...?

¿Qui ens voldrà aclarir l'estranya barreja d'atracadors?

En el darrer atracament del cafè «Oro del Rhin» hi havia un burgès, un «niño bien», amb diners a dojo, un empleat de «Solidaridad Obrera», un empleat del cafè atracat...

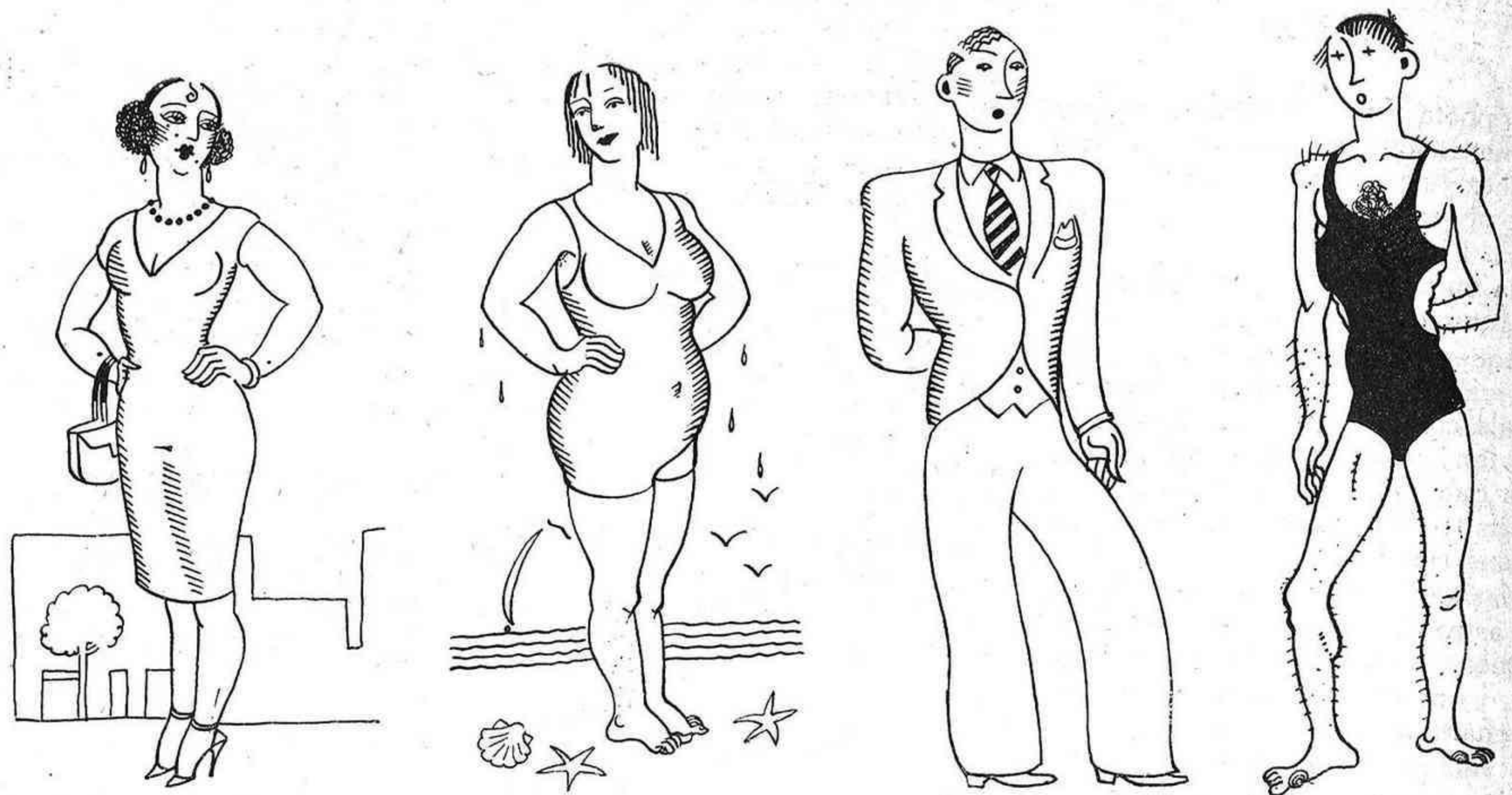
Atracament social? Per la barreja, sembla que no. Atracament polític? La barreja també és molt estranya. Atracament per a fer diners? ¿Què hi fan aleshores un burgès, que viu en un principal, i un angleset, fill de senyor que guanya els diners a cabassos?

La veritat és que l'Or del Rhin ha cridat sempre uns lladres estranys, ja en el poema alemany del segle XIII «Nibelungenlied», ja en l'òpera de Wagner, ja en el cafè atracat... Malgrat tot la barreja d'aquesta vegada és més extraordinària que la de Sigfrid i els nans.

En Francisquet

—Jo, amb aquest parell de carbasses vaig surant.

Els efectes de la realitat

Abans i després del bany.

GLOSSARI

TANTS CAPS TANTS BARRETS

No vull pas referir-me a les discòrdies en el sí del partit radical-socialista de Madrid, que no m'interessaven gaire, ni als nombrosíssims santuaris, beatoris i capelletes paternals que dogmatitzen en matèria catalanista, cadascú amb doctrina pròpia, i que s'excomuniquen els uns als altres amb un aferrissament que faria riure si no fes llàstima.

El meu propòsit és, ideològicament, més modest, però pot fer-me guanyar l'agraïment d'un gremi tan antic i honorable com ho és l'encarregat, fins no fa gaire, de decorar i, a l'encemà, resguardar la part més alta, en el sentit d'alçària, de la nostra persona.

Mentre els savis, els filòsofs i els moralistes creien que el cap era per a pensar, els barretaires no podien considerar-lo més que com un pom de forma més o menys arrodonida o amelonada, la missió del qual era de fer de sustentacle a un capell, un a cada temporada i un altre de cerimònia per a enterraments, noces, recepcions i altres festes.

La divisa del barretaire era, evidentment, aquesta: Tants caps tants barrets; és a dir, a cada cap correspon un barret. I amb aquest càlcul tan senzill com el de les faves comptades, l'honorable barretaire anava tirant, creava models i fantasiejava noves fórmules de tapadora. Mentre els frendlegs estudiaven les protuberàncies de la closca del cap, el barretaire s'havia enginyat un aparell, que semblava un estri inquisitorial, i que no era altra cosa que un emmotllador de la nostra testa per tal que el capell ens vingués que ni pintat. Si després la creixença del cabell i l'obra espurgadora i xolladora del perruquer desbarataven la justesa de l'emmotllat, unes tires doblegades de diari—la missió de la premsa té molts caires—corregien la irregularitat de l'encaix.

D'uns quants anys a aquesta part les coses no filen prou bé per als pobres barretaires. El nudisme va començar pel cap i hom sabotejà el capell, sense altra excepció oh, paradoxa! que els calbs, nudistes a desgrat llur.

—Sense barret, em deia un capeller dessolat—es resseca el pensament i s'evaporen les idees. Com sa-

ludaràs, si no és amb el gest fascista, que ha de derivar forçosament en un mal gest? ¿Com es coneixeran els mal educats, que no es llevaven mai el barret, dels qui del capell n'havien fet un instrument de cortesia?

La gent tímida o que no sabia moure les mans s'amparaven en el barret com un recurs salvador. Ara se les han de ficar a les butxaques o bé, cansats d'aquest exercici, ficar-les a les dels altres.

Abans, els captaires allargaven el barret per a demanar almoïna. Ara ho han de fer amb la mà estesa, i una mà estesa incita a cloure-la bo i engrapant una pistola. ¡Per això hi ha tants atracaments!

L'ofici del barretaire va molt per terra, amb perdó dels sabaters, i si una epidèmia de calvicie no promou una reacció, caldrà defensar-se a l'estil faista de manera que els anticapellistes es vegin obligats a servir-se forçosament d'uns barrets o cascs a prova de cops de pedra o de tronxo, ja que han rebutjat els graciosos i elegants capells de fer patir dels nostres pares o dels temps daurats de la nostra joventut.

PANICAL.

PASSANT

Gil Robles a Sitges

Sitges és una platja de la qual pot enorgullir-se Catalunya. Una platja que, gràcies als esforços d'uns quants entusiastes, cada dia és més elegant, més distingida, més europea. Sitges fóra el lloc ideal per a hibernejar; Sitges podria ésser la Niça de Catalunya.

Llastimosament, però, en això no cal pensar-hi. A l'hivern els nostres senyors tenen feina: a la fàbrica, a la botiga, etc., i no es poden moure de Barcelona. Són ells, aquests senyors que tant llueixen a l'estiu a Sitges, els que inventaren aquell refrany de «primer és l'obligació que la devoció». Refrany admirable i ple de sentit pràctic.

Sitges, avui, pot dir-se que és la platja més mancada i més bella de Catalunya. Dit sigui sense el desig d'ofendre, menyspreant-les, les altres platges. A més a més, la gent d'aquesta vila és simpàtica, de caràcter franc i obert. El mal és la «colònia», aquesta allau de cursis, de pobres diables disfressats de senyors, de catalans indignes que parlen castellà perquè diuen que fa més fi, que són monàrquics o de la Lliga—tot és u—, perquè diuen que fa més senyor que ésser republicà. La cursileria de tota aquesta pobra gent—pobra malgrat els seus diners—arriba a tal extrem que juguen al pare carbasser en castellà.

*El padre calabacero
tenia tres calabazas...*

Els paràsits a la ràdio

—Té, ara enraonen els de la Lliga. Deixa'm desinfectar l'aparell.

D'un dels llocs més bells de Catalunya, aquesta pobra gent que juga a senyors, n'ha fet un dels llocs més cursis.

Aquest any, Sitges té un estiuejant il·lustre: il·lustre segons aquesta pobra gent. Aquest estiuejant és Gil Robles. Ja no cal dir el contents que estan els de la colònia amb un hoste com Gil Robles, tan popular entre els catòlics barcelonins.

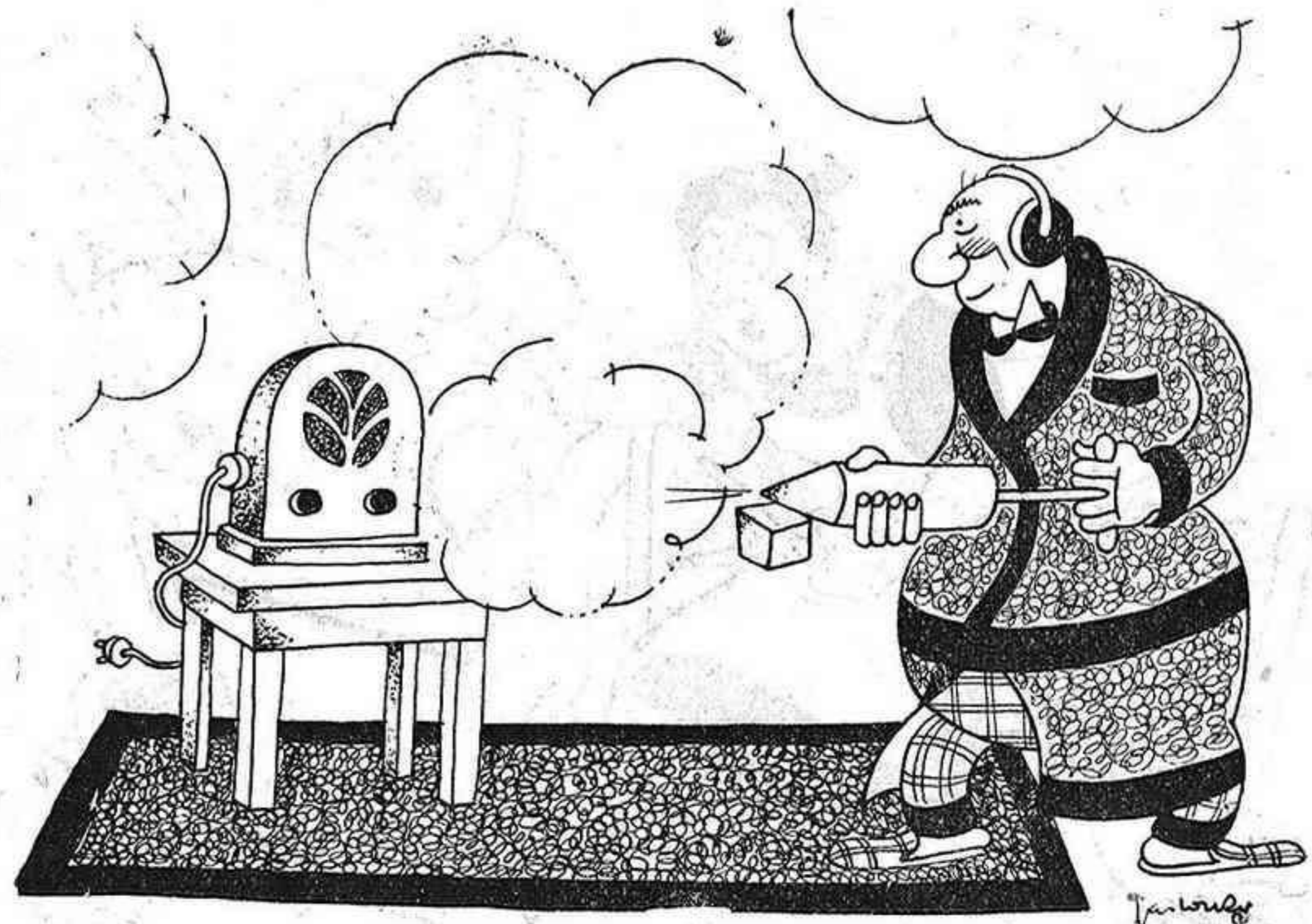
I és que entre els senyors, els falsos senyors de la colònia—de la de Sitges i de la de tots els pobles de Catalunya que cada estiu sofreixen aquest flagell—hi ha una afinitat, una analogia: la cursileria. Tan cursis són aquests senyors que juguen al pare carbasser en castellà com aquest pobre Gil Robles que dedica totes les seves energies—ga-

nes de perdre el temps—a desacreditar la República: a desacreditar-la malgrat acceptar-ne mil pessetes cada mes. I ací cal tornar a recordar el refrany de «primer és l'obligació que la devoció». I l'obligació són les pessetes. La devoció, la cursileria.

Gil Robles és un pobre home, un tipus de mentalitat estreta, un cursi, al qual sols—per afinitat—poden creure un home superior els catòlics espanyols que mai no han brillat per la seva intel·ligència.

Gil Robles, al Parlament de la República, només hi ha portat això: la cursileria. Perquè, que no es faci il·lusions: Gil Robles, no és un Dupanloup. Ni tan sols un P. Miquel d'Esplugues.

QUIRZE DE RESORA

—Per dormir, com ho feu?
—Fiquem el cap sota de l'ala...

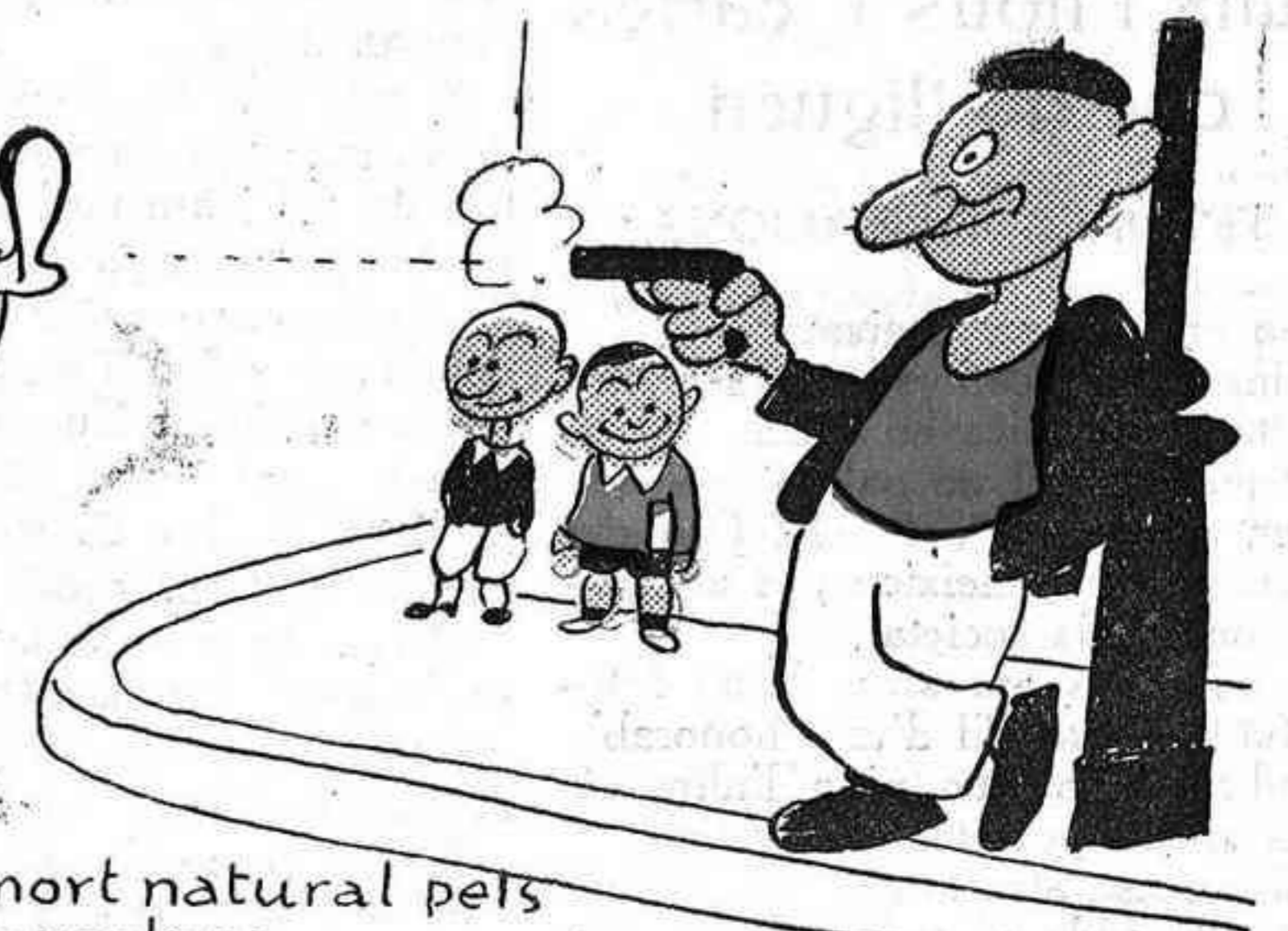
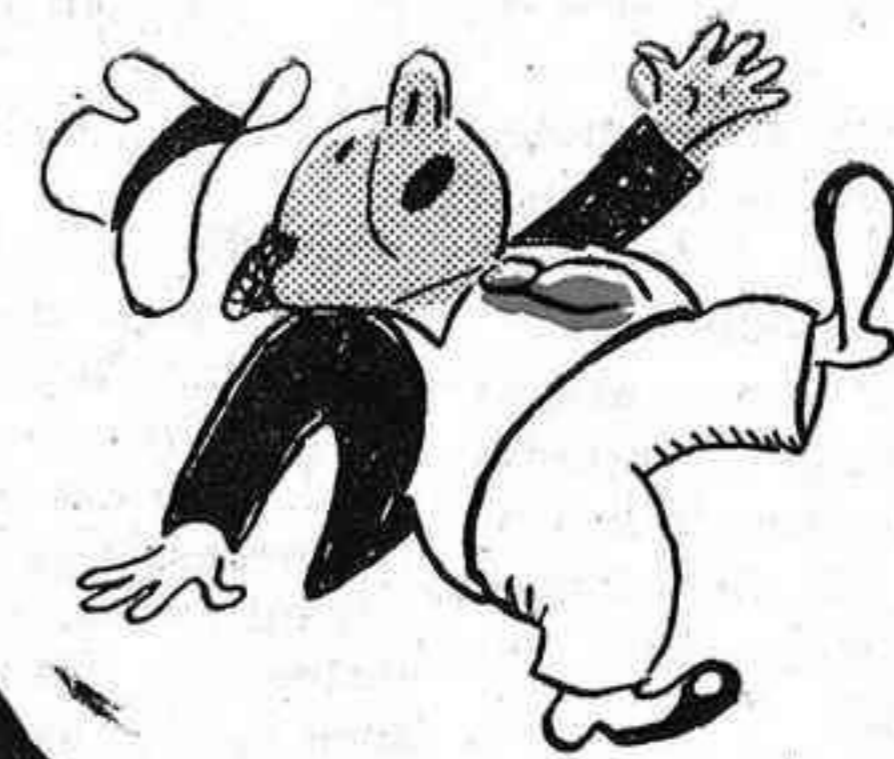
El fill del atracador que acaba de neixer roba el moneder de la llevadora.

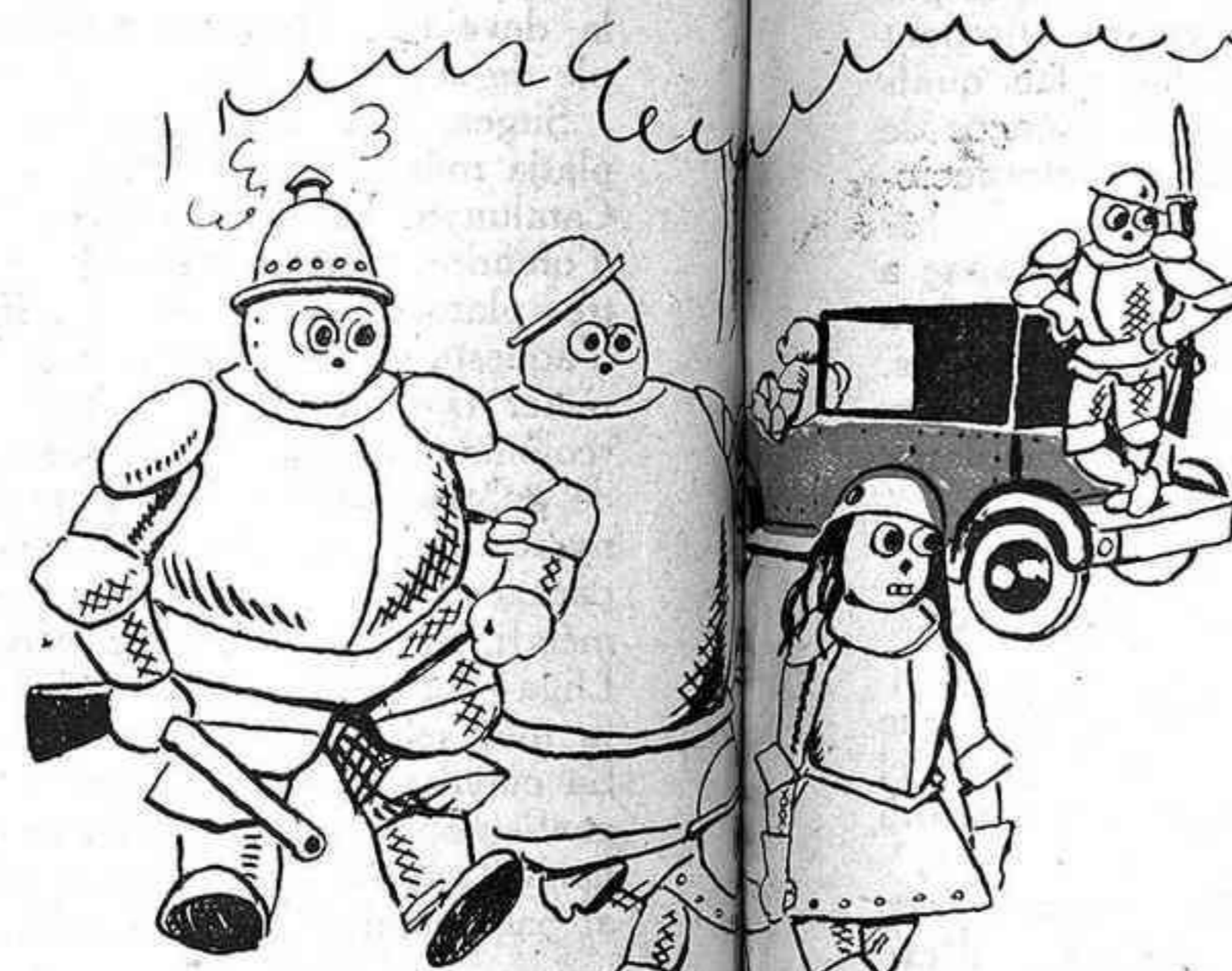
-Ni una paraula més de lo contrari t'enviarem a Barcelona.

-Que jo no sóc ningú. Sàpiga que tinc bones relacions. Tots els atracadors em coneixen.

-Hom mor de mort natural pels carrers de Barcelona.

-Com haurem de vejar-nos pels carrers de Barcelona

- Diuen que es un noi de casa bona, i que ella farà tanta sort!
- ¿Ei de que fa?
- D'atracador.

- Mira aquests burgesots: sense fer res, mentre els altres suen "la gota gordada".

- Manela donem el joc de rossinyols i la pistola.
- ¿Perque hovols
- Per si un cas Sant Pere no hem volgues obrir.

El que passarà a Barcelona si venen els atracaments.

ANT A LA BIBLIOTECA DE CARRETERA DE BARCELONÈS

Opisso

Vuits i nous i cartes que no lliguen

TENDRES OCUPACIONS

No ens podem queixar.

Fins els atracadors es van aristocratitzant de mica en mica.

Aquest parell de galifardeus que varen atracar el cafè «El Oro del Rhin», no perteneixien pas als baixos fons de la societat.

L'un d'ells era amo d'una fotografia i l'altre fill d'una honorable família; ni a l'un ni a l'altre els faltaven mil pessetes a la cartera.

Si aquest atracament no hagués costat la vida al pobre caixer del cafè atracat, fins hi faríem un xic de broma amb aquest fet.

Però ha acabat tan tràgicament, que solament ens permetrem l'ironia...

Ara no falta més que els fills de

casa bona, es posin a fer d'atraca-dors amateurs...

Si així fos, llegiríem a les notes de societat tan apreciades dels lectors de «La Vanguardia» o del «Día Gráfico», les següents notícies:

«Ayer tomaron parte en el atraco del Banco X, el distinguido tennismann Leovigildo Guevara de la Carranza, junto con el aventajado marqués de La Cayuela, hijo del Conde de Cienfuegos».

Potser és per l'únic que podran servir els fills de casa bona... Menys mal que el poble va poder fer-los algunes carícies

El cor del poble, aquests dos degenerats, segurament no el coneixen, però el que és els punys, estem segurs que no els oblidaran mai més.

Què farà ara la F. A. I.? ¿A veure si per a ingressar-hi s'haurà de presentar l'arbre genealògic?

REMEI RADICAL

VAGIN LLEGINT, SENYORS:

«Berlín, 15.—Per a fer front al perill eventual d'un atac aeri, s'estan examinant actualment els graners de totes les cases, adoptant-se, d'acord amb els propietaris, les mesures necessàries per a fer desaparèixer en un moment donat tots els objectes que siguin fàcilment inflamables i dels quals es fa un inventari».

Ara els diré jo com deuria estar escrit aquest telegrama:

«Per a fer front al perill imminent d'una guerra, s'estan examinant actualment els habitants de totes les banques i ministeris, de tots els països, adoptant, d'acord amb el poble, les mesures necessàries per a fer desaparèixer en un moment donat, tots els individus, (dels quals s'està fent un inventari), capaços de provocar un conflicte internacional».

Aquest seria l'únic remei capaç a curar el món de la follia guerrera que els Hitlers, Mussolinis, Cottys, Albiñanas i restants dictadors o aspirants a ésser-ho, han desencadenat damunt d'Europa.

L'ART «D'AMAGAR L'OU»

Aquest és el títol d'un llibre que publicarà el senyor Viñuales, en el que el senyor Companys, li escriurà un pròleg.

L'ou que ens volia amagar a nosaltres, els catalans, el Ministre d'Hisenda de la República, era un ou d'elefant; es veu que amb Madrid no hi ha res a fer.

I es veu que amb el senyor Companys tampoc. Que no entengui amb la Marina, ja li perdonem.

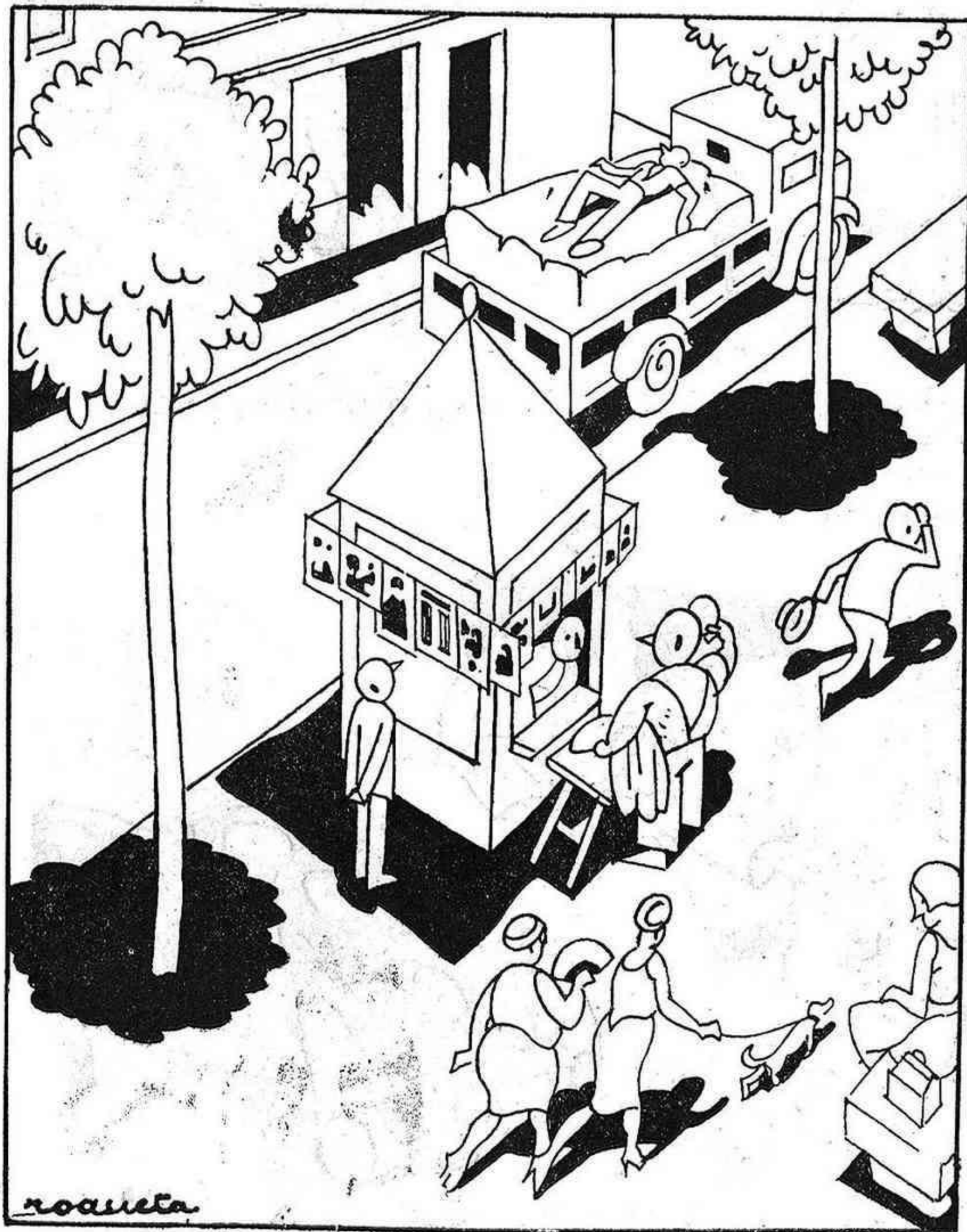
Però que no es dongui compte de que li estaven fent el timo de les misses, això, vaja, ja passa del límit. No comprenem pas el que devia pensar en aquells moments el simpàtic Lluís...

Es el que li va dir en Grau Jassans, en assabentar-se de la gran planxa.

—¿Però en què pensaves, doncs? Vaja, està vist que no et puc deixar un moment sol... Ah! si jo hi hagués estat...

Perquè en Grau Jassans és com si diguéssim l'assessor tècnic, encara que no ho sembli, ni ningú ho diria...

En Companys, en marxar, va voler fer bé les coses.

—Que té «El Sol» de Madrid?

—Amb el que fa aquí ja en tenim prou i massa.

Els contes de "L'Esquella"

CONTE ALEMANY

Un alemany que encara no era «doktor», però que ja tenia el cap quadrat, va marxar de viatge.

Com a bon alemany va voler fer bé les coses, i va cridar un amic seu que era català, (no sé si era de Santa Perpètua de la Moguda o bé de Llofriu).

—*Quiego magchag de viague y quiego que me viguiles mi muguer... Quiego estag segugo de su hongadés.*

El català que no sé perquè em sembla, era de Llofriu, li va dir que «bueno» i l'alemany va marxar.

Passaren cinc dies, i el teutó va retornar a Barcelona.

—¿Qué has visto?—li va demanar al seu company català, que estic temptat de creure que no era de Llofriu, sinó de Santa Perpètua de la Moguda.

—Ara t'ho explicaré:

En marxar tu, la teva dona es va treure els pólvors, el mirall, la pinta i el vermell dels llavis, i va ordenar tot el desordre que els teus abraços i petons li havien causat.

—*Pobgue muguer mia*—va sospirar elefantiàsicament l'alemany.

—Aleshores—va continuar el de Llofriu—, va agafar un taxi. Jo en vaig agafar un altre, i la vaig seguir. Es va parar davant la «Maison Dorée». Allí es va reunir amb un zicot alt, guapo, ben vestit, i els dos, de bracet, tot xino-xano, se'n varen anar Rambla avall... Després pujaren Rambla amunt, i agafaren un altre taxi. Jo vaig fer el mateix, i els vaig seguir. Es pararen davant un hotel. Hi entraren...

—¿Y qué más?

—Espera't, home... Varen llogar una habitació...

—¿Y qué más?

—Es varen ficar a dintre. Jo vaig

llogar la del costat, i vaig mirar pel forat del pany d'una porta que hi comunicava.

—¿Y qué más?

—Vaig veure que es despullaven.

—¿Y qué más?

—I que es feien petons...

—¿Y qué más?

—I que es ficaven al llit...

—¿Y qué más?

—Res més... Varen apagar el llum, i no varen sortir fins a l'endemà.

—Aleshores l'alemany, posant-se les mans al cap digué:

—*Oh... Oh! Qué hoguible duda.*

PIULA FINAL

ALTRE COP ELS TURISTES

Ja els tenim aquí altre cop.

Com de costum van en cos de camisa, (els homes) espitragats, sen-

se mitjons i amb un barret de palla d'aquells que hi han dos forats per a passar-hi les orelles.

Les dones, sembla que facin dis-sabte. No porten sinó una bata o uns vestits que semblen empaltats de lloro i de persianes, de tan cridaners com són. I així disfressats se'n van a visitar la Generalitat, el Parlament i l'Ajuntament. No senyors. Això no pot anar ni amb rodes.

S'han de vestir de persona, s'han de posar l'americana, el coll i la corbata, els mitjons i les sabates, altrament, l'únic que els permetem de visitar serà les gàbies del Parc, on podran quedar-s'hi a engruixir la col·lecció zoològica, enriquint-la amb nous exemplars de «Turistas vulgaris».

Compreu totes les setmanes

L'Esquella de la Torratxa

La pena de mort i la República

—Venia a fer-li una reclamació. Ja que tinc declarat l'atur forçós no puc permetre que tanta gent faci la meva feina; el millor serà que jo torni a treballar.

L'hàbit no fa el monjo (D'actualitat)

Caramba aquest «tipo» sembla que em segueix els passos; sort que ve un senyor i m'alliberarà de què m'atraqui.

—«Manos arriba» i despediu vos de la cartera i de la família.

—Es tan cert que les apariències enganyen.

La senyora Filomena ha decidit de portar la nena als banys

Entre el tragí d'arreglar-se, el trontoll del tramvia i el gronxament i apretor de la «Colondrina», la senyora Filomena ha quedat desfigurada.

Mentre la nena és a la caseta, la mamà li fa de sentinella, no fos cas que algun distret (passen tantes coses) l'anés a sorprendre. La mamà, que no està feta a aquests trasbalsos, va fonent greix, a peu dret, amb les mans posades damunt els flancs, esperant el moment de veure l'aparició de la seva filla.

Per fi s'obre la porta i surt la Lluïseta sufocada, amb un mallot de moda, molt vistent i retallat en grans obertures per on mostra una carn blanca i flàccida.

—Si et veien els de la Plaça del Diamant—li diu la senyora Filomena a cau d'orella—. Ací no facis proeses i mulla't els polsos abans de ficar-te a l'aigua!

Tothom s'adona de la novetat. Les mirades del jovent fuetegen el cos de l'ondina graciencia. Camina temorega. A cada instant els esguards són més feixucs i fan més estralls. No troba on fixar la mirada. Té por d'avançar més, i s'asseu, retuda. Al seu voltant, radialment, és formada amb cossos masculins ajassats una anella de badocs. De mar, van arribant jovencells sedents de presenciar aquests grans espectacles tan aclimatats a les

nostres platges. Tothom qui arriba, a més d'enlluïtir els ulls, fa moure els narius com els conills. Són tants els admiradors de la Lluïseta que ja li tapen mar i terra.

La pudibundesa de la noia de Gràcia no pot suportar més i amb els genolls i els braços es tapa la cara. Això fa que la quantitat d'ulls de poll que té la Lluïseta als peus agafi preponderància i que un dels Onofroffs que la sotgen, digui:

—Tu, Florenci, si vols tocar l'acordi, ací tenim un teclat.

La cosa anava a prendre mal caire, si no és que, en aquell moment, un senyor gros, amb panxa de cetaci i els pels de les cames carregats de moluscos, conegut de la Lluïseta, comprènent la seva situació se l'endugué mar endins; la qual cosa li permeté de poder estrenar el mallot.

L'anella de contemplatius, aleshores, es capbuçà en mar amb gran contentament de la senyora Filomena.

TELO ENLAIRE

NOVES I COMENTARIS TEATRALS

Segueixen els assaigs de l'obra de Ramon Vinyes: «El Noble i l'Hostalera», la qual obra s'estrenarà al teatre Barcelona el dia 23 del present més d'agost.

* * *

La gran actriu Mercè Nicolau, té en «El Noble i l'Hostalera», un paper de gran lluïment, que encaixa d'un tot a les seves facultats artístiques.

Enric Giménez, ultra posar la comèdia amb la seva perícia, hi prendrà part com actor i farà una creació del seu paper.

En la notable companyia aplegada per Mercè Nicolau, hi ha elements valuosos.

Tot fa preveure que la comèdia de Ramon Vinyes: «El Noble i l'Hostalera» tindrà una magnífica interpretació.

* * *

Avui s'estrena al Poliorama: «Miss Xiclets i els seus Marits».

La lletra de l'obra és de Ramon Campmany i la música del Mestre Tarrida.

La posa en escena la companyia Claramunt-Barbosa i els que coneixen l'obra diuen que pot ésser un èxit. Un èxit de públic... no un èxit d'art.

* * *

Llegíem a «Monde» fa dues o tres setmanes: «El flux de mediocritat fangosa puja cada dia. Espectacles teatrals i cinema semblen no tenir altra missió que la d'embrutar el públic. La gran premsa col·labora amb totes les forces al present devassall de vulgaritat. Veiem grans anuncis com aquest: «Al teatre X. Miss M., la més nua de les ballarines esportives i la seva companyia, 5 noies integralment nues». Un dia d'aquests els treuran la pell per a augmentar-los la nuesa».

Això a París, on encara la darrera

temporada s'han pogut estrenar obres com «Loire» d'André Obey i «Intermez-zo», de Jean Gûandoux.

Entre nosaltres...

¿Heu vist el darrer campionat recla-mista? —«Hem pogut parlar amb Mar-lenne Dietrich. —Nosaltres també. —Vos-altres no! —Que sí! —Hem estat els únics. Gran triomf periodístic!

I total, què? Bòmbolles de sabó. Una petita informació mediocre de cara a la galeria... I un triomf periodístic.

Ben bé d'època!

* * *

¿Què es farà pel teatre de la nostra terra la vinent temporada?

¿Seguirem esclaus d'una empresa que diu que no tenim autors i posa obres es-trangeres per poder-ne cobrar la meitat dels drets?

¿Els nostres autors seguiran no podent fer el que vulguin, esclaus d'uns senyors que els imposen els seus punts de vista comercials?

Seria hora que els autors de Catalu-nya poguessin ésser personals i treballar autènticament pel nostre teatre.

COMICS, AUTORS I EMPRESARIS

El senyor Fernández Burgas ha anat a Madrid. El senyor Fernández Bur-gas és aquell empresari de Romea tan intel·ligent i d'esperit tan modern que s'ha proposat salvar el teatre català.

Sembla que ara ho aconseguirà: en-duent-se'n a Madrid el distingit imi-tador de Frederic Soler, al qual l'empre-sa de Romea ha donat el títol de «po-eta de Catalunya», i enduent-se'n amb ell, perquè no s'enyori, el distingit ma-trimoni Vila-Davi.

Sembla que aquest any, per no perdre el costum, certs empresaris molt pul-cres i honradíssims seguiran imposant la condició que per a estrenar en els seus teatres, han de cobrar un tant per cent dels drets d'autor.

¿Y la «Sociedad de autores»?

La «Sociedad de autores», bona. Grà-cies.

* * *

Joep Santpere ha fet les paus amb Alfons Roure. I no és pas que neces-siti les seves comèdies. El que necessita és el company de dominó, que és Al-fons Roure.

Sembla que aquest no està gens des-content d'aquest retorn a l'amistat del popular actor: ja que no pot fer-se un jornalet amb les seves obres se'l farà jugant al dominó.

* * *

Sembla que anaven a traduir al fran-cès una obra del jove J. M. Planes.

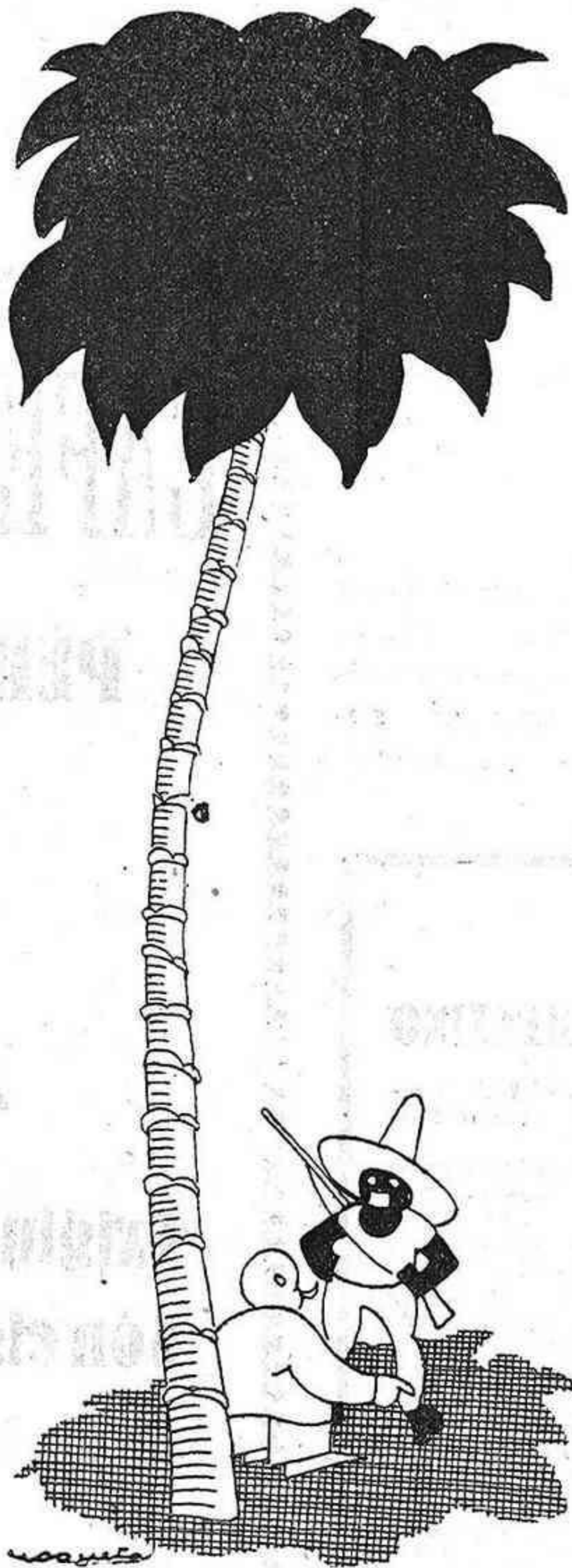
No ha pogut ésser perquè s'han trobat que l'obra ja estava estrenada en fran-cès. I no signant-la el jove J. M. Planes. I abans que el jove J. M. Planes l'es-trenés en català.

* * *

Deien si Pius Daví i Maria Vila es passaven aquest any al castellà, cansats de perdre diners al Romea. Nosaltres no ho volíem creure. Hauria estat una pèr-dua terrible per al teatre català. Sembla, però, que no hi ha res d'això.

I aquesta propera temporada, la se-nyora Vila i els senyors Burgas i Daví seguiran la seva tasca dignificadora del nostre teatre inaugurant amb una obra en vers del Pitarra... No: volíem dir de Sagarra, ens havíem equivocat... Des-prés estrenaran tres o quatre traduccions d'obres estrangeres de tants mèrits lite-raris com «Una dona i dues vides», «El misteri de la quinta avinguda», etc., etc.

I tots tan contents.

—«No se asuste amigito; si pier-de a su Machado podemos ofre-cerle uno que está en el Dueso en espera de una Dictadura.»

* * *

Sembla que Hipòlit Lázaro cantarà molt aviat una obra catalana. Diuen que es tracta d'una obra catalana de gran èxit, no pas d'una estrena.

Ja no cal dir com ens plau, com ens orgulleix aquesta incorporació del gran tenor al teatre líric català.

* * *

Ens diuen que el conegut home d'Es-querra i distingit secretari de Ventura Gassol, el senyor Font, prepara una obra per a la propera temporada del Romea.

No es tracta d'una obra original, pe-rò. Llastimosament, el distingit secreta-ri no té temps per a tant. De totes ma-neres, li desitgem un bon èxit. I li pro-metem publicar-li el retrat si, veritable-ment, l'obra té l'èxit que desitgem.

* * *

Sembla que aquest any tindrem un nou teatre a Barcelona: el Kursaal, que dei-xa d'ésser cinema.

Desitjaríem que la nova es confirmés per si era possible que veiéssim un gè-nera més enlairat i intel·ligent del que veiem cada dia.

* * *

Josep Claramunt, el bon actor, sembla que torna a les tasques. I sembla que hi torna amb empenta i amb ganes de fer coses.

I sembla també que el retorn de Josep Claramunt al teatre a algú no li farà gaire gràcia.

L'APUNTADOR

ESQUELLOTS

La caiguda del dèspota Machado ha causat una gran alegria als homes li-berals de tot el món.

Els cubans han pogut alliberar-se per fi d'una dictadura que durant vuit anys ha dessagnat i empobrit la formosa illa.

El malvat Machado només podia te-nir com a partidaris la xusma dels seus esbirros i les bandades de taurons que s'alimentaven dels cossos de les víc-times del dictador, encara que «La Van-guardia», el diari barceloní de dretes, di-gui, en publicar el retrat de Macha-do: «cuya actuación está siendo tan con-tradictoriamente juzgada».

* * *

El ministre d'Hisenda senyor Viñua-les, nom que ens put com a cosa ràn-cia i resseca de la clàssica oficina es-panyola, ha començat a tirar de la capa i ens ha deixat veure com resta encara intacte i ben muntat el *tinglado* de l'odi i de la rapacitat contra Catalunya.

El terrorista

—No presumis, no, que jo en faig moltes més que tu i no m'espoo!

Sàpiguen tots els espanyols, els de bona fe i els que encara volen viure del tros i tirar de la rifeta, que els catalans ens havem pres la República com una cosa sèria, que no som *isidros* i que Catalunya ha deixat d'ésser una *vinya*

* * *

Una comissió de metges va visitar el nostre alcalde, és a dir, l'alcalde de Barcelona, senyor Aiguader, per a felicitar-lo amb motiu d'haver desaparegut definitivament la verola de la nostra ciutat.

No diuen si van parlar del murcianisme i del seu anexe la «tracoma». I no són pas soles aquestes dues epidèmies que han ocupat amb escreix el buit deixat per la verola...

per al senyor Viñuelas i els qui se li amaguen darrera.

* * *

El doctor Irurita, bisbe de professió i estiracordetes de vocació, ha amenaçat amb excomunicar tots els funcionaris públics que gosin aplicar les lleis laiques de la República.

Es clar que les excomunicacions de la «Bella Irurita» són tan ridícules i inoperants com les malediccions d'un gitano o els mals averanys d'una tiradora de cartes. De tota manera la mala intenció hi és, com en l'aprenenta de bruixa que ens tira pólvors a la sopa per veure si ens pot fer girar l'enteniment.

Per aquest sol fet, les autoritats haurien de castigar aquest bisbe de bosc que pastura per Barcelona, amb la mateixa pena que hi ha per a les endevinaires del pensament, les que tiren cartes i les que venen elixirs per a fer venir mals. Això... i una bona surra amb un bon picador de bogadera.

* * *

Diàleg estival.

—Quina calor fa, senyor Governador?

—En té la culpa la manca d'esperit cívic. Si els ciutadans reaccionessin, faria més fresca, si bé jo tampoc no seria Governador.

* * *

Un altre temps del mateix diàleg.

—Segueixen els atracaments, senyor Governador.

—Es cert; però les autoritats només poden disposar de forces armades, talment com guàrdies civils, moços d'esquadra, guàrdies de seguretat, guàrdies d'assalt, carabiners, «serenos», vigilants i alguns amfibis com, per exemple, els urbans.

—...?

—Deixi'm dir. Els que han d'acabar amb els pistolers i els atracadors, són els ciutadans, que per això no porten arma i paguen contribució.

Els desarmats han de fer la feina i pagar com se la mirin als guardadors de l'ordre, comptant-m'hi a mi.

* * *

Els atracaments que es van succeint a Barcelona tenen tot l'aire d'una revista internacional i cosmopolita: francesos, italians, anglesos, polonesos, americans, espanyols, naturalment, representats per les seves regions més bèl·liques i acreditades...

A veure si el dia menys pensat ens atraca un català...! Perlem d'atracaments al mig del carrer, s'enten! Les corporacions oficials no compten.

CAFES DEL BRASIL

PER TOT ESPANYA

**Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics**

CASES BRASIL

BRACAFE

HORÓSCOPO GRATUITO

USTED NO DEBE IGNORAR SU DESTINO

El célebre Profesor **KEVODJAH** el gran Astrólogo científico indio, afirma que cada uno puede mejorar su suerte y esperar la felicidad conociendo su porvenir.

Fiel a la tradición de sus antepasados ofrece durante su paso por Europa ayudarles gratuitamente. Sus maravillosos conocimientos de ciencias Astrológicas le harán descubrir los secretos de su porvenir. Le informará exactamente sobre las personas que le rodean. Le indicará si tendrá suerte y éxitos en las empresas y el camino que debe seguir para conseguir sus deseos: Amores, casamientos, herencias, negocios.

Conoce igualmente los secretos de la india misteriosa que hacen hacerse amar de la persona que uno quiere.

Le sorprenderán las grandes revelaciones que le hará que pueden proporcionarle en su vida la prosperidad y la felicidad, alejándole de los disgustos pasados.

Si V. desea aprovecharse de este ofrecimiento gratuito envíele enseguida su nombre, dirección y fecha de nacimiento,

si es Señora, Señorita o Señor y recibirá discretamente bajo sobre un estudio de su destino que le encantará. Incluya 80 céntimos para gastos de escritura.

Profesor **KEVODJAH**, Sección B. E. — 80, rue du Mont-Valérien SURESNES (Seine), FRANCE. — Franquear con 40 céntimos.

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS "FEMI" Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

NOM DE GARANTIA

GANIVETERIA "ARTERO"

Casa assortida amb tota mena d'eines de tall
pròpies del ram perruquer.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) i
ajustament de navalles i màquines barberes.

Llibreria, 9 (prop de la Plaça de la República)

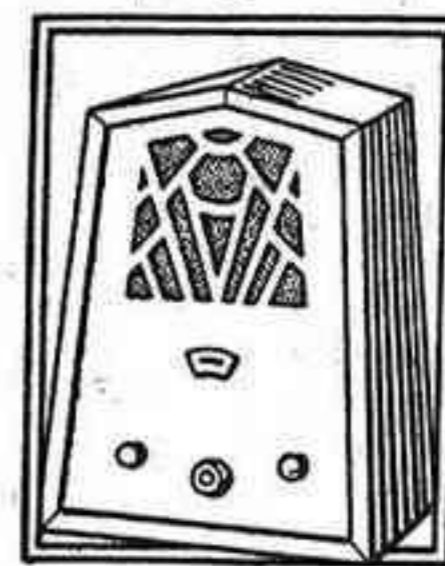
BARCELONA

ARMERIA·RADIO

vender a plaça i al comptat

es
desitgen
agents

Barcelona·Gracia

F. Baró
Goya 11
Tel.
73497

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

ANUNCIEU

A

L'Esquella de
la Torratxa

G. ALOMAR Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmaes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

E. Jardiel Poncela

Hamor se escribe sin hache

3.ª edició

Preu: 6 ptes.

Emile Schreiber

"Cómo se vive en la Rusia Soviética"

Un tomo en 8.º

Preu: 5 ptes.

TAPES amb planxes daurades per a relligar

L'Esquella de la Torratxa

Tapes soles: 5'50 ptes.

Tapes i relligat: Ptes. 8

La tornada de Madrid

«Puede el baile continuar...»